

*Розділ перший,
у якому я дізнаюся, що без брата
в цьому світі дуже тяжко*

— Як же так, Оленятку... — мама скрушно хитає головою.

Оленятко — це я. Взагалі-то, мене звать Оленою Ярославівною, принаймні, Оленкою. Але страшенно давно, вісім років тому, коли я лише народилася, мама поглянула на два з половиною кілограми руденького дива (кажуть, що для новонародженого це малувато — а як на мене, якраз!) і вигукнула: «Та це ж справжнісіньке оленятко Бембі!». «Бембі» не прижилося. «Оленятко» залишилося.

Власне, через це прізвисько сьогодні й трапилось оте «як же так». Справа в тому, що другокласниці вже не дуже пасує, коли її на людях (а тим паче, якщо ці люди — твої однокласники) називають звірячим іменем. Я маму попереджувала, щоб вона цього не робила, але вона чомусь забула. І назвала. Тепер Владик постійно дражниться: «Оленятко, БЕ-БЕ-БЕ!». Хоча всім, окрім телепнів, відомо, що олені не бекають.

Я довго не зважала на хлопчиська, але сьогодні він смикнув мене за хвостик. Звісно, не той, що в оленятка, а дівчачого — зачіска в мене така. Я попросила його припинити, пояснила, що мені це неприємно, і навіть наостанок поскаржилася вчительці — все,

як учила мама. Але це чомусь не спрацювало. Щойно вчителька відвернулася до дошки, Владик смикнув знову. Тому я вчинила так, як учив тато — дала здачі. Точніше влупила кривдника підручником з ЯДС. На татове виправдання зазначу, що він учив бити не однолітків, а чужих злих дядьків, які намагаються мене викрасти. І не по лобі книжкою, а ногою в коліно.

Я зовсім не пишаюся своїм учинком. Хіба трішечки. Тим паче, що однокласники дивилися на мене з неприхованою повагою. Мій тріумф не поділяло троє: Владик, його мама і моя мама. Вчителька тримала нейтралітет. Що з цього приводу думає тато, я ще мала дізнатися.

— Ну як же так, Оленятку?! — вкотре зітхнула мама, вхопила мене за руку, щоб я, бува, ще чогось не учворила, і повела зі шкільного двору. Біля входу стояв Владик із мамою, яка, розмахуючи руками, й далі щось сердито виповідала вчительці. Хлопець визирнув із-за маминої спідниці й показав мені кулак. У відповідь я висунула язик.

— От був би в мене старший брат, — із доброго дива заявила я, — тоді цього й не трапилося би. Ось у Маринки, Оксанки й Софійки є старші брати, то Владик до них і не лізе. А я, безбратченко, маю терпіти несправедливість?

— Оленятку, до чого тут старший брат чи його відсутність? Усі конфлікти можна вирішити словами, а не бійками.

«Не всі», — подумала я. Мамі добре говорити. Її на роботі не обзивають і за волосся не смикають.

— Угу, — все-таки похмуро погодилась я, щоб іще дужче не засмучувати маму. — Але брата я все одно хочу. Або собаку. Великого, зубатого і пухнастого.

Розділ другий,

*у якому мені собаку так і не купили,
але я дізналась, як отримують дітей*

Владик до мене більше не ліз. Хоча постійно кидав грізні погляди і час від часу показував кулака. Але й собаку мені не подарували. Не допомагали прохання, канючення, скиглення, ридання і навіть ретельно спланована й відрепетирувана істерика з паданням на землю посеред вулиці. Гадаєте, легко валятися поміж калюж на холодному асфальті й монотонно завивати? Тож коли бачите, що чиясь дитина майстерно волає, зупиніться й дайте їй бодай цукерку. Особливо, якщо її батьки — бездушні створіння, які не хочуть купити собаку.

Із братом справи ще гірші. Де беруть собак, я здогадувалася. А ось де дістають братів — не уявляла. І спробувала дізнатися правду в батьків.

— Тату, звідки беруться діти?

У тата навіть джойстик із рук випав.

— Ну, Оленятку, розумієш, — невпевнено промимрив він, — спочатку дівчинка виростає, а потім хлопчик виростає. Чи то пак, спочатку хлопчик, а потім дівчинка...

— Тату, мене не цікавлять уже готові хлопчики й дівчатка, які виростають. Такого добра у нас повнісінька школа. Мене цікавлять

немовлята. Такі, яких возять у візочках по парку. Бачив таких? — спробувала я втовкмачити. — Їх де беруть?

Тато ракетною вилетів з кімнати й швиденько привів із кухні маму. Мама була притрушена борошном і геть нічого не розуміла.

— Звідки беруться діти? — нагадала я дорослим, про що мова.

Мама зітхнула, посадила мене на дивані й на хвильку задумалася. Я уважно дивилася на неї, щоб нічого не пропустити, але краєм ока помітила, що тато змився у невідомому напрямку. Мабуть, та-това участь у створенні дитини не обов'язкова, — подумала я.

— Тільки обійдімося без того, як хлопчики й дівчатка виростають. Я точно знаю, що діти виростають у животі в мами. Тому мене цікавить тільки одне: як заселити у твій живіт мого брата?

* * *

— Оксанко, ти, бува, не знаєш, звідки беруть дітей? — вирішила я порадитися з однокласницею і за сумісництвом найкращою подругою. Вона просто мусила володіти достовірною інформацією. У неї аж двоє молодших братів, і з дня на день буде ще один!

— Їх знаходять у капусті, — бовкнула Оксана. — Квашеній.

— А ще подружка називається... — образилася я. — От як табличку множення допомагати вивчити, то нерозлийвода, а як секретити якісь цікавезні, то насміхається. Не подруги ми більше! Ось так!

— Ну чого ти, Оленко?.. Я просто гадала, ти знаєш...

— Якби знала, то не питала б, — відмахнулася я і надулася ще сильніше. Головне: не тріснути до того, як подруга зрозуміє, що неправа, й розповість усе, що мені потрібно. Довго чекати не довелося.

— Ну то слухай. Загалом усе відбувається так: батьки цілуються, обнімаються, дурнувато хихочуть, а тоді зачиняються у спальні, пе-

реважно вночі, й там шумлять. А через деякий час у мами починає рости животик.

— Як це шумлять? — із попередніми пунктами проблем у батьків не було, а от щодо останнього я не певна. Можливо, мої роблять це якось не так, тому в них не виходить братик?

— Твої у спальні вовтузяться? Хихикають?

Я спробувала пригадати, але вже була не надто впевнена.

— Здається, так.

— А мама видає звуки, ніби у неї зуб болить?

— Ні, — я зробила круглі очі. — А повинна?

— Звісно, — з виглядом експерта кивнула Оксанка. — Саме після такого і виходять діти.

Тут було над чим помізкувати. Тепер принаймні зрозуміло, де мої недопрацьовують. За вечерею я поділилася новими знаннями:

— Тату, а ти не міг би вночі, коли ви грюкаєте ліжком, вовтузитися і хихочете, якось зробити, щоб мама хоч трішки стогнала, наче від зубного болю? Може, хоч так вам вдасться добути мені брата?

Тато захлинувся чаєм, а мама розреготалася, пускаючи очима бісики в татків бік. От так завжди з цими дорослими. Намагаєшся їм допомогти, а вони регочуть. Як малі діти, чесне слово.

Зміст

Розділ перший,

у якому я дізнаюся, що без брата
в цьому світі дуже тяжко 7

Розділ другий,

у якому мені собаку так і не купили, але
я дізналась, як отримують дітей 10

Розділ третій,

у якому я дізнаюся про великий секрет і (майже)
нікому про нього не розповідаю 14

Розділ четвертий,

у якому до нас приходять праБА, а потім стається
щось дуже погане 18

Розділ п'ятий,

у якому я знайомлюся з привидами 23

Розділ шостий,

*у якому я розумію, що дорослим геть
не подобаються секрети, а янгол отримує ім'я29*

Розділ сьомий,

*у якому я розумію, що робити капості
зовсім не весело 37*

Розділ восьмий,

*у якому я переконуюся, що навіть янголи
бувають брехунами41*

Розділ дев'ятий,

*у якому я вирішую таки врятувати янгола,
й дізнаюся, як це зробити..... 45*

Розділ десятий,

у якому всі всіх рятують50

Розділ останній,

у якому стається справжнє диво54